

KYSYMYKSIÄ PROFESSORI PERTTI AHOSELLE ARVIOINTITUKSESTA NUORISOPOLITIIKAN KONTEKSTISSA

Yliopistonlehtori Kari Paakkunainen (HY, Avoin)

Nuorisotutkimuksen päivät, NTS. Tieteiden
talo, Helsinki 15.11.2011

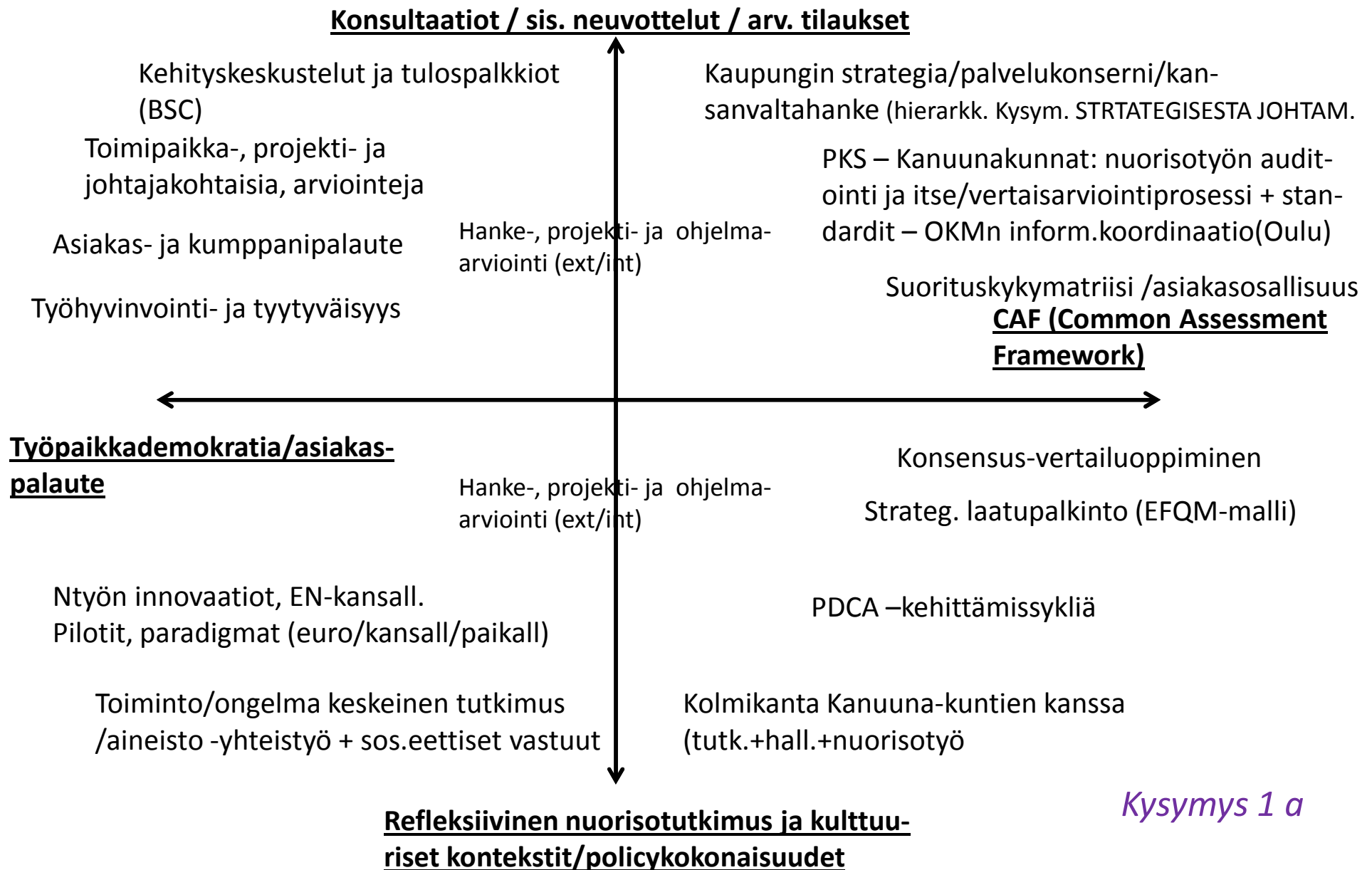
KYSYMYS 1 (taustat K a ja K b – seuraavina slideinä)

Mitä on opittu 20-vuoden aikana: Työpaikkademokratiasta, kunnallisesta nuorisopolitiikasta ja asiakasselvityksistä kohti CAF (Common Assessment Framework) – standardia (suorituskyky)kulttuuria (PKS-trendit) ?

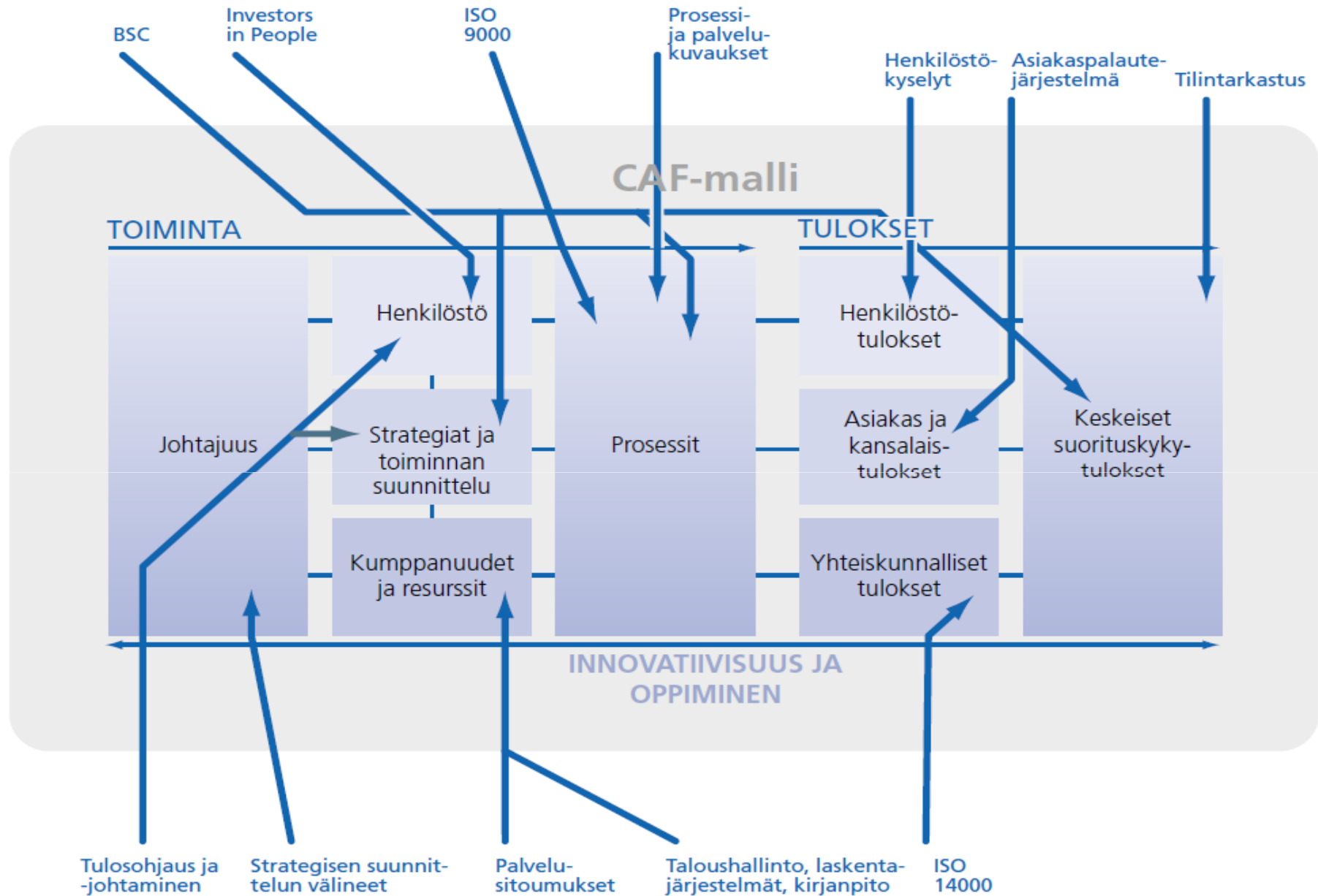
Voi epäillä, kuinka nuorisokulttuureja koskeva tieto, nuorten osallistuminen ja toimintojen laatu on mukana arvioinnissa, joka 'huokii' kiivaasti sisäänpäin johtamis-strategisen kustannustietoisuuden sydänäänillä?

Vai, voiko kansainvälistyvä ja refleksiivinen nuorisotutkimusyhteistyö hajanaisena tai nimenomaan kiistellyn dis-integroituneen tiedon ja käytännön suositusten/kontekstitiedon tuottajana vastata ulkoisesta 'evaluaatiosta' ja innovaatioista? Eli, mitä standardisoituvat tietoportaalit/suoritusmatriisit tarvitsevat rinnalleen – vallankin jos-ja-kun nuoriso väistää 'populistisesti' juuri tällaisen asiantuntijatiedon?

Pääkaupunkiseudun julkisen nuorisotyön (itse)arvioinnin kulttuurin kehitys 1993 – 2011 (Oppiva muutos horisontaalisesti vasemmalta oikealle)

Kysymys 1 a

Kuvio 2. Esimerkkejä kehittämistoimenpiteistä (CAF:n kansall. kehitt.)

Kysymys 1 b

KYSYMYS 2 (taustat K 2 a - K 2 d – seuraavina slideinä)

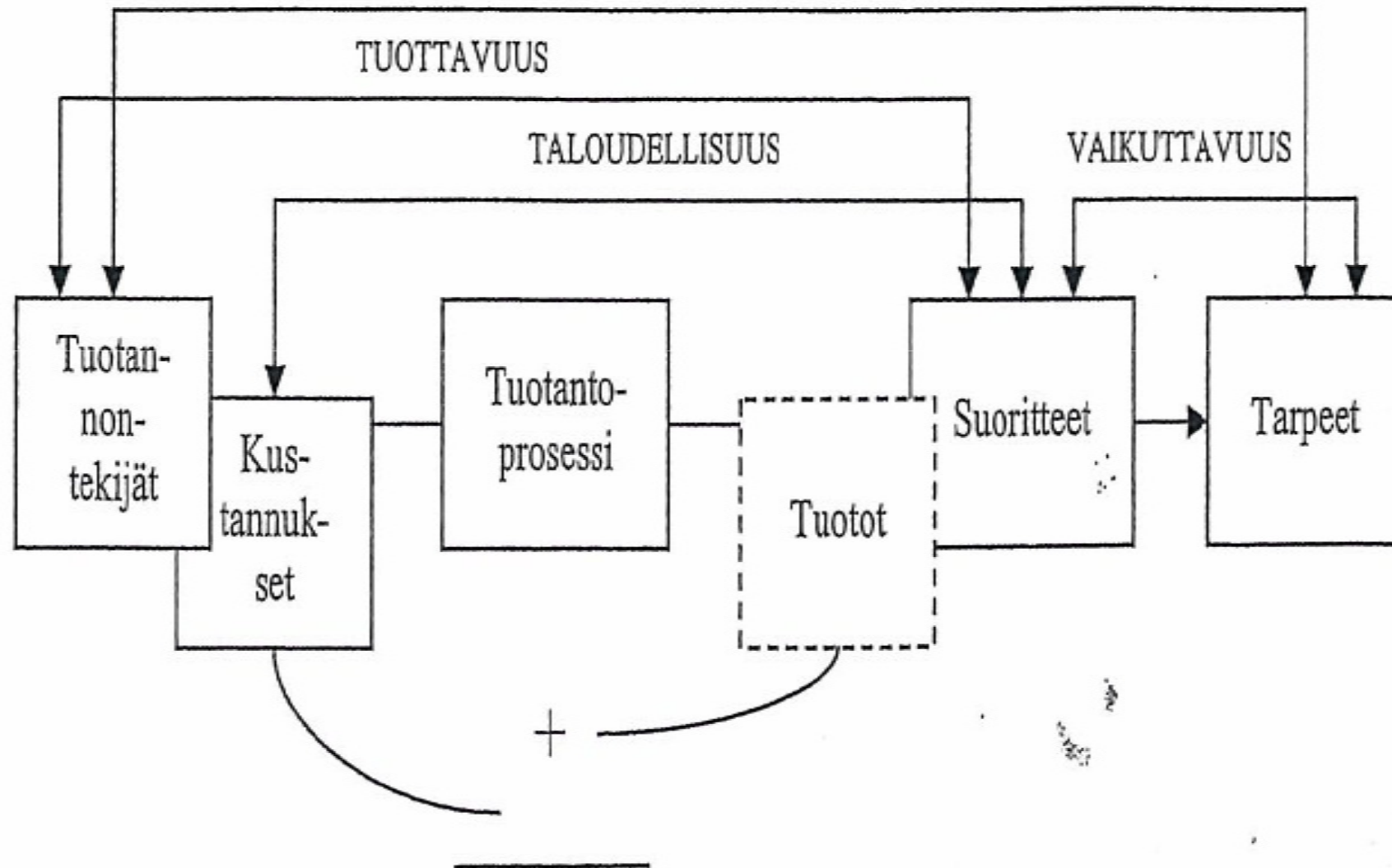
Voiko ajatella, että EU:n nykyisen ohjelmakauden arviointiohjeiden tekstien lukeminen antaa mahdollisuuden entistä paremman, taustoittavan ja politologisen tutkimuksen tekemiseen?

Tarkoitan nyt erityisesti vaikuttavuuden ja tuloksellisuuden kriittisempää pohdintaa, kestävän kehityksen dimensiota, politisoituvia vaihtoehtoja ex ante –vaiheessa sekä *valtauttavan, osallistavan ja kehittävän arviointitradition ja verkostokumppaneiden mukaanvetoa?*

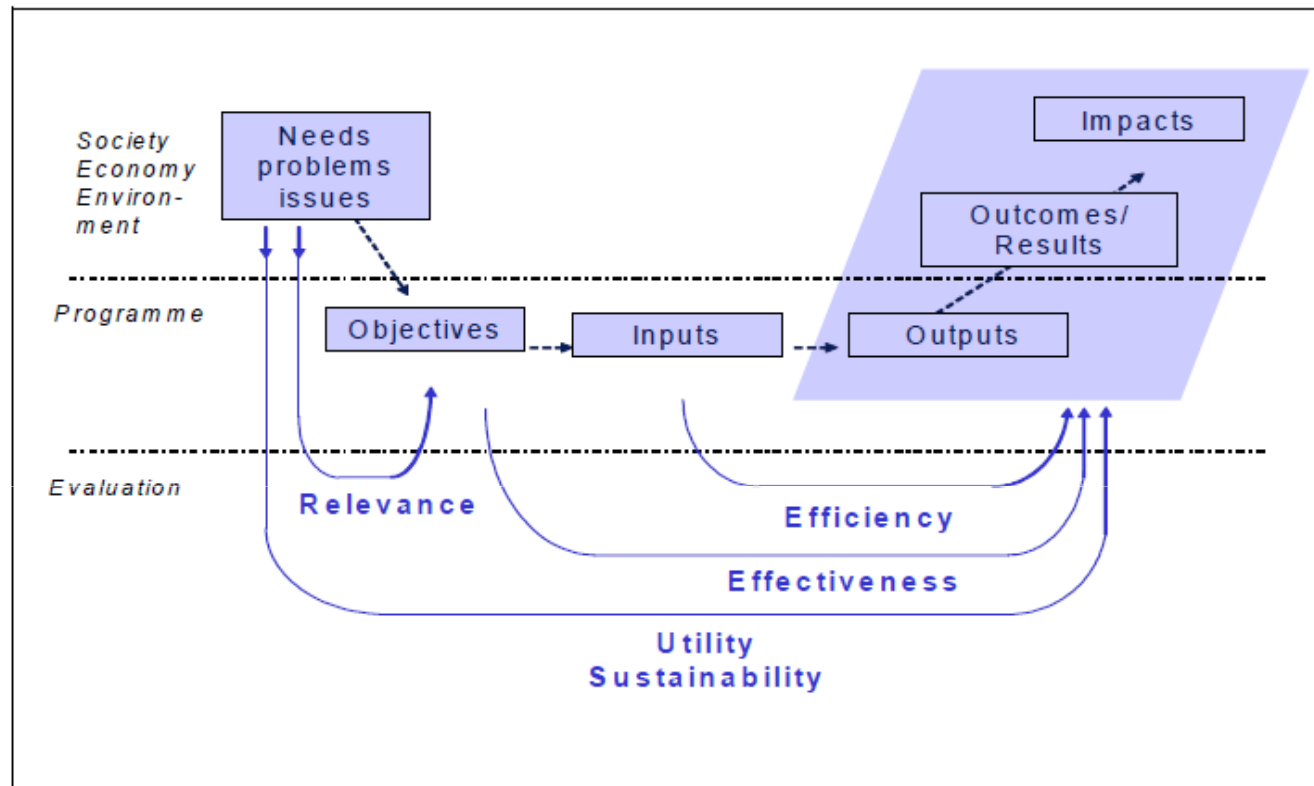
Vai, onko koheesion käytäntö julmempi – ja onko nytkään horisontaalista oppimista (OMC) täydentämässä vertikaalinen arviointipolicy ja osallistuminen EU:n päätöksentekoon?

1990 – luvun EU:n
Evaluatio-
Paradigma:

Tuloksellisuus
Vastike rahalle, Value for Money
(VFM)

Box 1.1 Main evaluation criteria

For ex ante evaluation, the main concerns are relevance (of the strategy to needs identified), effectiveness (whether the objectives of the programme are likely to be achieved) and utility (judging the likely impacts against wider social, environmental and economic needs). More specific evaluation questions at ex ante evaluation stage are internal and external coherence and the quality of implementation systems. Internal and

EIKÖ EU:n NYKYISEN OHJELMAKAUDEN ARVIOINTIKULTTURIA VOI LUKEA MYÖS 'POLIITTISUUDEN' JA RELEVANTIN HARKINNAN KASVUNA?

***** 90-luvun varsinkin Suomeen heijastuneesta arviointiekspansioista fragmentaatioon ja 2000-luvun rutinoitumiseen/teollistumiseen, nyttemmin arv.osaaminen/ koulutus-statukset, jopa yliopisto-oppituolien policy-eriytyminen, 'julkisen' tutkimuksen (kohteena ja instituutiona) rapautuminen – strategisen (johtamisen) huippuosaaminen eval.brändinä**

***** Arvioinnin alueiden kunnan nostaminen, arvioinnin ja strategian yhteys, universaalit mitat – koheesio, universaalit standardit/portaalit, (itse)arvioinnin vähimmäispedagogia (eri asia kuin akateeminen tutkimus)**

***** Desentralisoivasta ja tehostavasta kustannustietoisuudesta ja kumppanivastuista on siirrytty Euroopassa keskusjohtamisen hallitsemistehtävän takaamiseen ja sääntelyn uudistamiseen (~OECD)**

***** Eun koheesio/rakennerahastopolicy kehityssuunniteluna seitsemän vuoden ohjelmatehokkuuden takaajana – ympäristöpoliicyn kasvuhyöty mukana (painostava punainen lanka)**

***** Stabiili militantti work package -hallinnan retoriikka, mutta 'evaluation' --- 'assessment' (?) sekä 'from mid-term to on-going and ex-ante-policy/priority -alternatives' (politikoinnin mahdollisuus tehostamispoliicyn yli)**

***** Ennakoivuuden, jäykän strategisuuden ja lineaarisuuden tilalle systeemisyyt ja on-going kehittäminen: Innovaatiolähtöinen ennakoiva vaikuttavuusarviointi - Future Oriented Impact Assessment (FORIAS-malli) . Verkostomaista osallistavaa vuorovaikutusta: arviointitoiminta on samanaikaisesti evaluoivaa ja konstruoivaa. Taustalla valtauttava arviointi (Fetterman 2001), osallistava arviointi (Cousins & Earl 1995), kehittävä arviointi (Patton 1994) – jolloin suuri tarve yhdistää erilaisia osaamisia ja tutkimusperinteitä (triangulaarisuus ja ennakointi epävarmuudessa, ex ante – tilanteissa) (Hyytinen – Konttinen-Ahqvist-Pelkonen-Loikkanen; VTT 2010)**

*****Käsitteellinen' käänne (vrt Palonen-Rorty) evaluaatiopolicyssä osana ex ante –ja tutkimusaineistopohdintoja ja 'kokemuksellisen' tiedon merkityksiä (EU:n viitteet - jopa TEM:n ohjelma)**

NUORISOTUTKIMUSVERKOSTO/SEURA (<http://www.nuorisotutkimusseura.fi/>) toimii

- verkostomaisesti reflektoiden akateemisen ja policyrelevanssin tutkimuksen piirissä ja niitä kombinoiden , koetellen

-paikallisen, kansallisen, eurooppalaisen, kalottisen, pohjoismaisen, Itämeren ja globaalien/seura-universaalien aineistojen ja verkostojen tasoilla

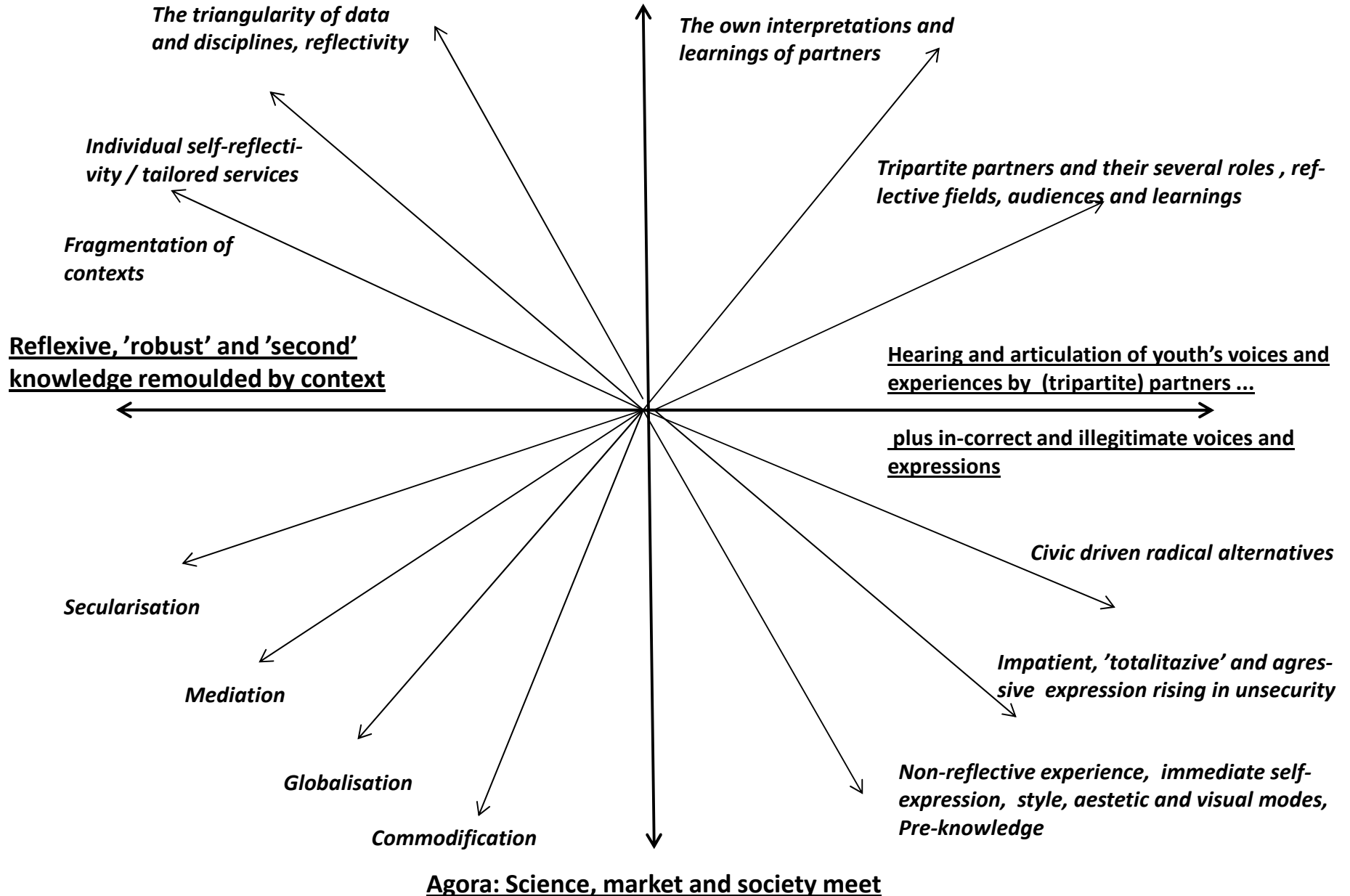
-kumppanuuksissa ja resurssineuvotteluissa suositaan hyvin erilaisia refleksiivisiä kumppanuuksia ja kolmikantoja (policy – nuorisjärjestöt – tutkimus) ja tätä kautta verkosto voi harkiten oppia uusista aineistoista ja partnereiden äänistä ja tulkinnoista

-samassa hengessä verkosto koettelee ja propagoi omia tulkintojaan ja aineistojaan akateemisista julkisuuksista ja globaalibrändi-journaaleista (Young) hyvinkin populaareihin ja keskusteleviin sekä ad.hoc-aktuaalisiin mediahetken interventioihin sekä verkoston omiin poleemisiin nettikeskustelufoorumeihin

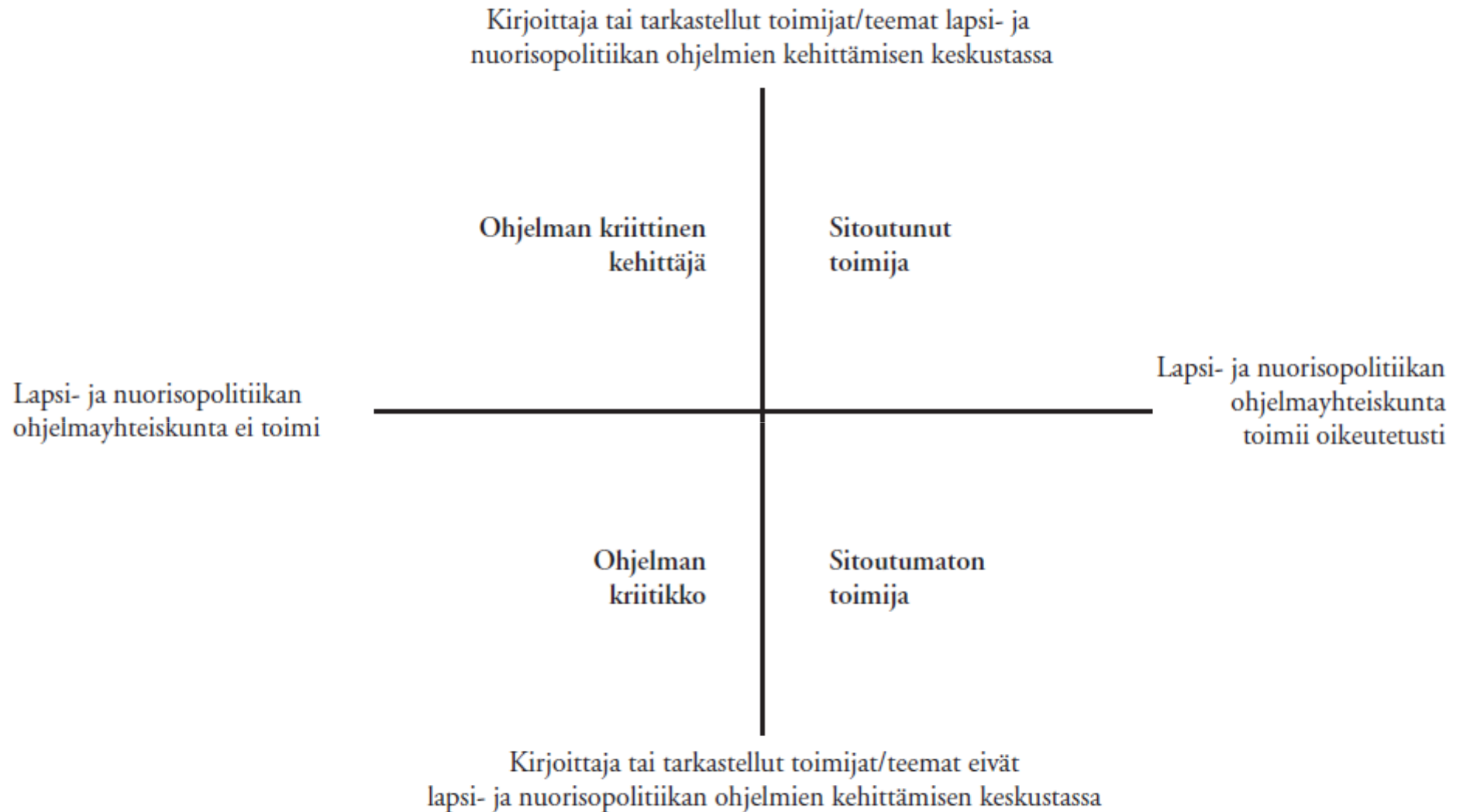
KYSYMYS 3 (taustat K 3 a - K 3 c – seuraavina slideinä)

Näin myös usko objektiivisen/standardiseen tietoon nuoruudesta dis-integroitu ja tulee olla nöyrä erilaiselle tiedolle erilaisissa konteksteissa ja valmis refleksiiviseen/toisen modernin mukaiselle tulkinnalle yhdessä muiden (arviointi- ja kommunikaatio) asiantuntijuuksien kanssa? (Kysymys 3 a) Tutkijat vain harvoin 'arvioivat tutkijoina' osana lapsi- ja nuorisopolitiikan ohjelmayhteiskuntaa ja niiden premissejä muiden sektorihallintojen policyjä (Kysymys 3 b). Samoin tutkijoiden on hankala omaksua arvioijarooleja, joissa he ovat enisijaisesti 'kustannusvastuu-vouteja' tai 'policy-runnaaja-demoneja' (Kysymys 3 c)? Herkällä ja poliittisesti voimattomalla nuorisopolitiikan kentällä – jonka 'hallinta' jakautuu erilaisiin sektorihallintoihin ja asiantuntijuuksiin tarvitaan ehdottomasti NTV:n kaltainen refleksiivinen toimija – joka arvostaa arviointitietoa/standardeja/ indikaattoreita vain yhtenä tiedonperustana ja –juurena?

The knowledge is not, anymore, a functional or legitimate basis for disposing welfare problems

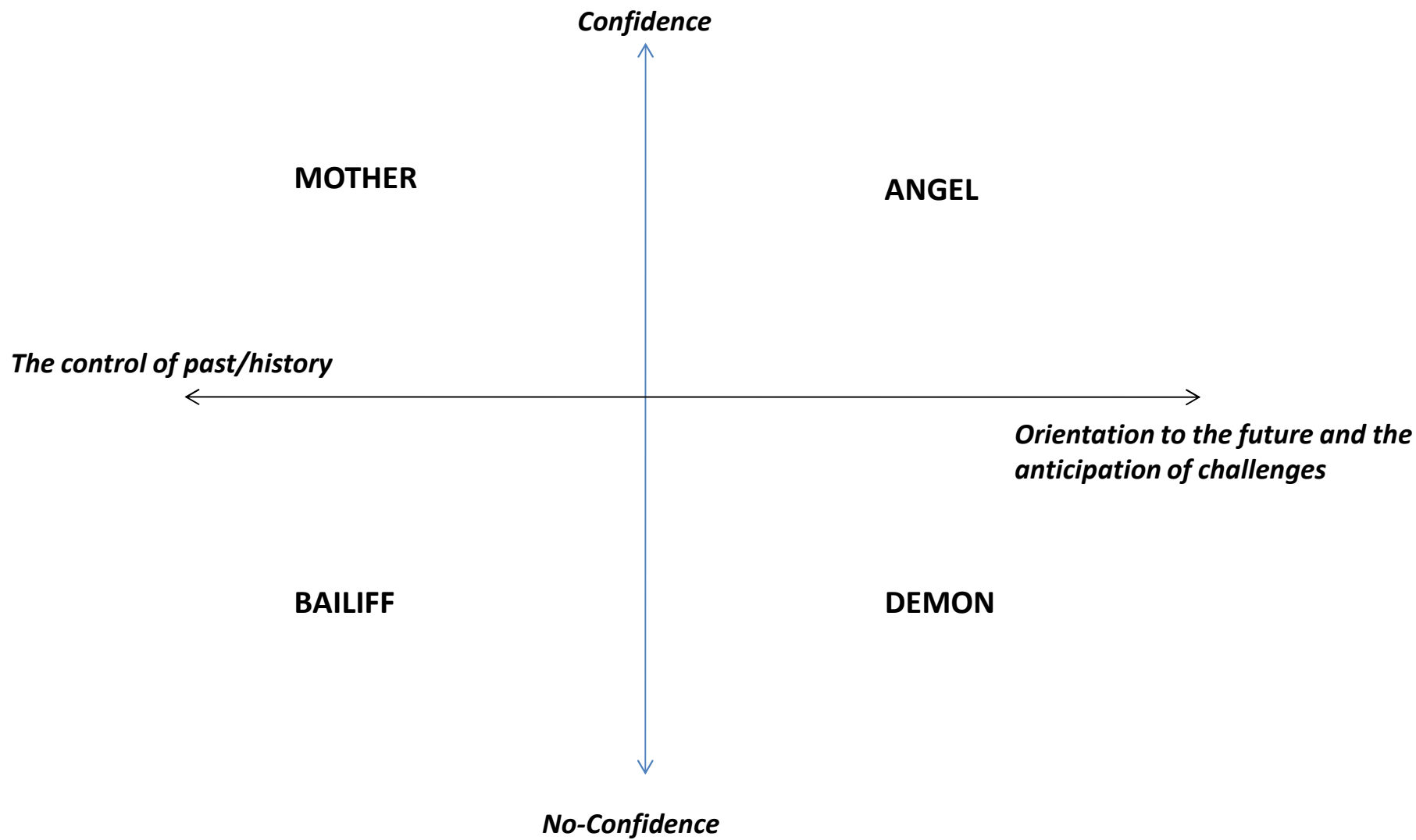

Miten kirjoittajat ottavat toimitilansa suhteessa lapsi- ja nuorisopolitiikan ohjelmiin? Kysymys 3 b

KUVIO 1. Lapsi- ja nuorisopolitiikan ohjelmien kommentoijatyyppit. (Suurpää – Paakkunainen 2011)

Figure V: The types of evaluators

KYSYMYS 4 (taustat Kysymys 4 a)

Jos otamme Stufflebeam& Shinkfieldin käsikirjan (Kysymys 4 a) vakavasti ja näemme, että se nostaa arviointikulttuurien tasoa ja standardeja eri maissa ja kulttuureissa jopa policy-rajojen yli, niin mitä tästä seuraa?

Voiko seurauksena olla PISA-paradigman mukainen metodologisen nationalismiin, Ison (lähinnä positivistisen) Metodin Paluu ja mustasukkainen kilpa ja standardiohjaus – jota institutionalisoitunut universaali portaali ohjaa ja turvaa kvalifioituun koulutettuun evaluaatiokuntaan? Vai, löytääkö arviointi-instituutio oman yhteistyöpaikkansa ja – julkisuutensa yhtenä mukaan tulleiden toimijoiden pedagogisen ja ohjaavan tiedon muotona ja (vertais)kumppanuuden (auditointi)ohjenuorana? Eikö Eurooppakin ole tulvillaan esimerkkejä mediajulkisuudesta, jossa juostaan vähemmän tutkivan journalismin mukana euro-pörssi-bkt-vertailutiedosta toiseen ja uustis-screenille löytyy aina joku arvioija-asiantuntija?

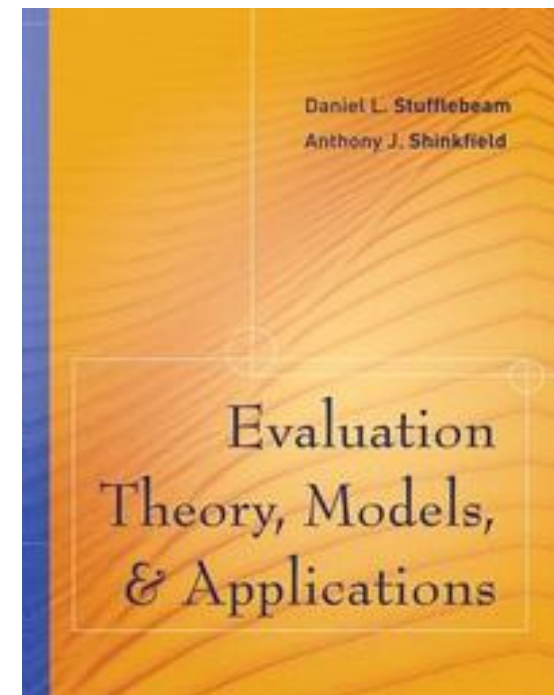
Tutkimussissasi olet (PA) pohtinut *“Institutionaalista vaihtelua (trade-offs) tuloksellisuuden ja legitimitetin kesken”*. Eikö usko e.m. käsikirjan oppistandardeihin ja mittoihin päästä entistä enemmän irti tulos-policyjen omia ohjausstandardeja ja kvasi-tiedon tuottamisen kulttuureja, asiantuntijuuksia ja proseduureja? Miten tuloksellisuus on muokkaantunut myyttiseksi totuudeksi 20-vuodessa? Miten Valtio-opin osana toimivista hallinnon ja organisaatioiden tutkimuksen oppituoleista on tullut policy- ja jopa NPM-professuureja? Miten Suomessa on monia nuoriso(sosiaali)työn, sosiaalipedagogiikan ja kasvatuksen yliopistodisilpiinejä muttei yhtäkään ‘puhdasta’ nuorisotutkimuksen yliopistollista oppituolia (vain ei-yliopistollinen verkosto-autonominen, NTV: n tutkimusprofessori Tommi Hoikkala)?

Stufflebeam, Daniel L. & Shinkfield, Anthony J: Evaluation Theory, Models, and Applications

The authors also show how to discriminate between legitimate and illicit approaches based on application of the **Joint Committee Program Evaluation Standards**.

PART FOUR: EVALUATION TASKS, PROCEDURES, AND TOOLS AND THE METAEVALUATION IMPERATIVE.

- 19 Identifying and Assessing Evaluation Opportunities.
- 20 First Steps in Addressing Evaluation Opportunities.
- 21 Designing Evaluations.
- 22 Budgeting Evaluations.
- 23 Contracting Evaluations.
- 24 Collecting Evaluative Information.
- 25 Analyzing and Synthesizing Information
- 26 Communicating Evaluation Findings.
- 27 Metaevaluation: Evaluating Evaluations.

KYSYMYS 5 (taustat Kysymys 5 a ja 5 b)

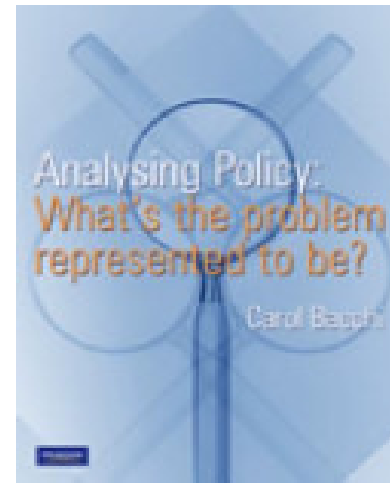
Valtio-opissa politiikka-käsitteellä on eri merkityksiä: Policyn rajoja voi koetella erityisesti englanninkielen tasolla 'polityn', 'politics' ja 'polity' –termien avuin. Carol Bacchi rikkoo oivasti policyn horisontin ja ongelmanmäärittelyjen kulttuureja. Vaikka hänen inspiraationsa tulevatkin vaikeaselkoisten Foucaultin ja feministisen teorian suunnilta.

Jos ja kun arvioiva ja kriittinen tutkimus on tietoinen bacchilaisesti policy-ongelmien historiasta, sopimuksenvaraisuudesta ja konsulttihipiästä, onko tutkimus enää evaluaatiotutkimusta? Missä on arvioinnin ja tutkimuksen kulttuurien ero tai raja? Tarvitaanko sitä?

Valtio-opin tutkintovaatimuksissa Bacchi nousee edellä esitellyn käsikirjan rinnalle: tuleeko sitä lukea käsikirjan kritiikkinä vai tuleeko kirjoja lukea dokumentteina policy-suhteista ja valtio-oppinut oppii tuntemaan policy-arvioinnin ja sen kritiikin – paikoittamaan ne akateemisista positiosta käsin?

Arviointipolicystä on tullut oma instituutionsa. Miksi esimerkiksi perinteinen valtiollinen valvontavirasto Valtiontalouden tarkastusvirasto esittää isoja evaluaatioprojekteja relevantimpia kysymyksiä julkisen talouden toimijoille (esim. nuorten marginalisoitumisen vastainen policy ja ESR-rahoitettavien projektien tulosten unohtaminen)? Myös tilaajat osaavat nykyisin hyväksikäyttää (tuotteitaan brändäten) arviointipalveluita ja –ohjelmia – onko tässä yksi syy evaluaatioiden arvon madaltumiseen? Kuten olemme todenneet, nuorisopolicy on monen sektorin vastuualueen haaste, miten 'vastuullistaa' ohjelmin ja arvioin erilaisia tahoja ja tietouksia? Miten voisimme arvioida hedelmällisesti 'sukupolvivaikutusten analyysiä ja sukupolvipolitiikkaa' tai miten voisimme arvioida relevantein tavoin nuorisopolitiikan kansallisten ja (muuttuvien/muokattavien) kunnallisten toimijoiden resursseja ja vastuita?

Carol Bacchi:
***Analysing Policy:
What's the problem represented to be?***

Bacchi poses six questions (Q1-Q6) as a frame work to a policy analysis; the construction of the policy will be made visible by taking a departure point from the questions which are as followed:

1. What's the „problem“ /.../ represented to be in a specific policy?
2. What presuppositions or assumptions underlie this representation of the „problem“?
3. How has this representation of the „problem“ come about?
4. What is left unproblematic in this problem representation? Where are the silences?
Can the „problem“ be thought about differently?
5. What effects are produced by this representation of the „problem“?
6. How/where has this representation of the „problem“ been produced, disseminated and defended? (Bacchi, 2009, p. 2.)

Chapter 3:

Welfare, 'youth' and unemployment Summary

In this chapter, Work for the Dole legislation is analysed **through application of the six questions in a WPR** approach and the accompanying directive to consider one's own policy proposals in the light of these questions. Each question is addressed separately making it clear how each is to be interpreted.

Particular attention is paid to the ways in which accompanying **mechanisms, such as Centrelink and Job Network, and the social services that support them, create categories of citizens that are 'manageable'**.

The **role of a wide range of experts**, including social workers and psychologists, in this governance regime is highlighted.

The **argument is developed that specific groups – the jobless, young people, many women, and Aboriginal peoples – suffer most from the creation of the 'problem' of unemployment as 'welfare dependency'**. Kansalaisuden ja tuen saannin kriteerit; resurssien kohdentumien – ei-tarkoitettuun, köyhään ja periferiseen/aluepolitiikkaan?!

